

A VÉGTELENSÉG KÖNYVÉBŐL

Kálnoky László emlékére

Magányosan számlálja vétkeit
a bűnbánó idő. Kimondhatatlanok
a vétkek, mint ahogy leírhatatlan
ami betelt, az aléltan egymásra

zuhanó évek: tébolyult nyarak
és fogcsikorgató telek
hatalmas, értelmetlen halmaza.

Az idő átlát mindenben, de nem
oldozhatja fel önmagát. A füstszagú szél
bénultság páráját teríti szét
a fűcsomók fölött, mint szürke fátylat.
Valami véget ért? Aligha.
A vég könnyebbült sóhaj:
ilyet ezen a fénytelen vidéken

nem hallani. A múlás
kerekei – nyikorgó imamalmok –
forognak csak, őrlik tovább
az évszázadok szélhordta homokját
most is, mint mindig, mindenütt,
örökkön és örökké.